

Den evige rettferdighet.

Av universets og jordens tilsynelatende rent materielle forhold utvikles vesener med tanker og moralske følelser, (forskjellen på godt og ondt) (kunnskapens tre).

Og dette skjer altså etter årsaksløven med nødvendighet. Men da må det også stå tanker og moralske følelser bak det hele. Hele universet må være gjennomtrengt av dette, selv om det kommer frem i topputvikling som blomstrende frukt i plantens og treets utvikling. Derfor er materialismen vitenskapelig uholdbar.

Den er som en tryllekunstner som på forhånd har stukket ned i lommen på én det han senere vil hente frem (tanker og moralske følelser, bevissthetens kjennsgjerning). Derfor er det også en evig rettferdighet, en nemesis som ingen undgår. Guds møllesteiner maler langsomt, men sikkert og grundig. Det er nettop utviklingen.

Dette ligger i hele verdensordningens struktur som er moralsk. Det kan ofte se ut som det ikke er så, for på den ene siden gjelder utviklingens lov, og jorderikets utvikling er ennå bare i sin begynnelse, på den annen side har Gud sine egne tanker, som man ikke alltid med én gang forstår. Men når en grundig har studert menneskehetens utvikling og historie og har et på erfaringer rikt liv bak seg, så må en med styrke bekrefte denne erkjennelse om en evig rettferdighet som alle tiders vismenn har talt om og alle folk fått føle, og som så tydelig har åpenbart seg i slektens historie.

All skyld hevner seg på jorden, og det er åpenbart å betrakte hvordan dette skjer, og hvordan det individuelle og kollektive har flettes inn i hverandre. Det ervingen kjennsgjerning som trer så klart frem i historiens lys som dette. Derfor kan vi trygt overlate hevnen og gjenhjeldelsen til Herren. Han gjør grundig arbeide og vet å ramme de riktige og på rette måten. Folkene undgår aldri den Guds dom de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det i det yttre kan se anderledes ut. Det kan ta tid, men det skjer uvergerlig. Men de uskyldige gir Gud på en uvergerlig måte oppreisning og velsignelse når de overgir seg til Hans varetøkt. Ja, selv den skyldige regnes hans tro til rettferdighet når han av hjertet bekjenner sin skyld, omvender seg og tror. Således vil også Gud oppreise oss. Overgi Deg helt til Gud og arbeid. Les opp og opp igjen det nye testamentet, og det vil klarne for deg mer og mer hvorledes vår oppgave er å virkeliggjøre Guds rike på jorden. Se å få sammenheng i alt dette. La dette være grunnlaget: "Tro på Gud (tro fast på Gud) og stol på meg." En veldig åndsmakt står bak oss, vi må bare la den fylle og lede oss. Les Johannes eveng. 14 - 37 kap.

Skje Din vilje i himmelen så og på jorden, heter det i Fader Vår. Dette himmelske rike er en virkelighet. Det er de bebodde kloder hvor utviklingen er nådd til fullkommen Gudsbevissthet, skapt og opprettholdt av den åndelige verden som gjennomtrenger hele universet. Universet har ikke noe mål i seg selv. Det er fra evighet til evighet. Men universets deler har et mål, det er å nå frem til Gudsbevissthet eller å bære denne utvikling. Denne utvikling finner sted på de forskjellige kloder hvor Gudsrikene lever og dør (utvikles), men slik at det alltid er tilstede i universet de nødvendige bærere av Guddommen, det himmelske rike åndelig og timelig. Jorden er ennå ikke nådd langt mot dette mål. Gudsriket her er bare en koloni i sin begynnelse. Det ble grunnlagt for 2000 år siden, åndelig av Kristus, verdslig av Cæsar Augustus. Men jorden kan ennå bestå i millioner av år og vil da bli virkelig provins av det himmelske riket, en vidtgående del av dette og vil arbeide sammen.

Vi lever derfor i en tid

Vi lever derfor i en tid da Gudsriket på jorden virkelig kan begynne å bygges bevisst og det åndelige og timelige forenes slik som Ihsen profeterte i "Keiser og Gallileer". For det er klart, at dette Gudsriket ikke bare kan bestå av et åndelig samfunn, som gjen-nemsyrrer de verdslige stater og samfund, men må bli et virkelig rike. Grunnleggelsen av dette riket (Ihsens tredje rike) er nettopp Kristi gjenkomst symbolsk i den dommedag som nu går over jorden. Kristus var Guds legemliggjørelse på jorden og symbolet på det kommende Gudsriket (Den Salvede). Av seg selv kan nok mennesket erkjenne guddommelige krefter og forskjellen på godt og ondt (loven). Men synden, selvisheten, det å handle mot Guddommen, Guddommens vilje, den kan de ikke overvinne av seg selv. Til det må det hjelp ovenifra, av guddommelige krefter i universet, ha sett og opplevet Gud (Gudsriket). Og dette er nettopp Kristus, og det å fødes på ny (ovenfra). Les Johannes eveng. 3 kap. 31-33 v. og Kristi samtale med Nikodemus i samme kap. Kristus anskueliggjør også den fullkomne hengivelse i Guds vilje. Gud som offerer seg selv, den fullkomne rettferdige. Han blir dømt til døden som gudsbespotter og forbryter. Kommer fra Gud og vender tilbake til Gud, er ett med Gud.

Således åpenbares Gud på jorden, og ved å forstå dette, begynner en å forstå og opplevet Guds rikets realitet, og samfunnet av dem som er nådd fram til Gudsbevisthet. (Sml. den som er nådd fram til den nasjonale bevisthet). Denne forståelse kommer som en umiddelbar erkjennelse, en opplevelse, og ut fra dette nye sinnelag springer syndens forlatelse og de gode gjerninger, kjærligheten til Gud og nesten.

Offerdøden, de bestes offerdød, er meget stort. Det er ikke bare det å gi sitt liv for sine venner og for saken, men det er selve offeret. Blodet er sjelens symbol. At en utgyder sitt blod, betyr derfor at en gir hele sin sjel som vitnesbyrd. Og at dette fryktelige vitnesbyrd blir avkrevet en, gir seden forløsende og befruktende kraft. (Jfr. Kristus, Hellig Olav.) Virkeligheten beror på en motsetning derav ondt og godt, men de gode kreftene, Guddommelige kreftene, gjennomtrenger alt og søker å forme virkeligheten etter Guds vilje, såvel i det enkelte menneske som i samfundet. Men målet kan først nåes etter en lang utvikling, gjennom mange tilværelser og former, gjennom kamp mot det onde, mot naturens mørke krefter. Gud er alltid og overalt tilstede, selv om vi ikke merker ham. Men ved bønner og det beredte sind får vi kontakt omtrent som det skje ved radiosender og -mottaker. "Jeg er", er det første utgangspunkt for all ettertanke over tilværelsen og det sikre bevis for u dødeligheten og Guds eksistens.-

Vi er ikke bare et bølgeskvulp i evighetens hav, men en evig del av den evige Gud. Denne u dødelige del må også være virksom etter døden, for det å være til er å være virksom og det må også virke på det jordiske forhold, for det vedblir å være en del av det hele, av universet.

I levende live ligger største del av sjelens virksomhet under bevisthetens terskel, som isbjerget under vannet, og andre viljer, med Guddommens og universets skjulte krefter. Ved døden blir denne forbindelse enn mer intim. Bevisstheten forsvinner med døden, men kanskje skaper viljen en ny bevisthet i en ny form.

I alle fall fortsetter virkningen av den individuelle vilje på jordiske forhold og de andre viljer, og det mere intenst enn i legemliggjort tilstand. Etter kortere eller lengere tid skjer en ny legemliggjørelse, en ny fødsel (palingenese) i den lange rekke mot mer og mer fullkommengjørelse av den samme type, variert av arv og miljø, med den u dødelige vilje og karakter som fast og dominerende komponent.

Instinktivt og magnetisk trekkes herunder de beslektede sjeler

sjøler til hverandre i tilværelse etter tilværelse, likesom barnet som begynner å minnes over søvnen fra den ene dags opplevelser til den neste dag. Den evige kjærlighet forenes i tilværelse etter tilværelse over dødens terskel, i det hinsides fullkomment for også en gang her på jorden å nå det fullkomne.

Døden bryter ikke det evige liv mer enn en blunking med øyet bryter blikket. Men når et menneske har fylt sin jordiske oppgave, eller dets forhold har nådd den individuelle utviklings grense i den enkelte tilværelse, må dets ånd befries for å kunne legemliggjøres morgenfrisk påny i en ny tilværelse med nye utviklingsmuligheter, som kan betegne et nytt skritt, fremskritt, i utviklingen av den jordiske personlighet og Gudsrikets fremme på ~~jorden~~ denne jord.

I mellemtiden kalles det til full utøving av sitt livs alle muligheter og til å tjene Gud i samfunnet for Ham.

Virke så åndens rike når inn på de jordiske forhold til Gudsrikets vekst og stå til vern om den en har kjær.

Slik skal jeg også alltid være hos Deg, men evig elekede, inntil vi møtes igjen.-

-----